

Άρειος Πάγος 1479/1982,

Πηγή: Ποιν. Χρ. Τόμ. ΛΓ' 1983 σελ. 543

Περίληψη: "Έννοια αμελείας. - Αναιρείται η προσβαλλομένη αθωωτική απόφασις επί σωματική βλάβη εξ αμελείας δι' έλλειψιν αιτιολογίας, διότι διέλαβεν ανεπαρκείς αιτιολογίας ως προς το αν ο κατηγορούμενος είχε λάβει τα απαραίτητα προστατευτικά μέτρα καλύψεως μηχανήματος του εργοστασίου, εις ό ο παθών τραυματίσθη".

Απόφαση Δικαστηρίου

Προεδρεύων ο αντιπρόεδρος Α. ΣΤΑΣΙΝΟΣ

Εισηγητής ο αρεοπαγίτης Γ. ΙΣΑΑΚΙΔΗΣ

Δικηγόροι Ζ. Κωνσταντίνου, Μαυρομάτης

Επειδή, εκ του συνδυασμού των διατάξεων των άρθρων 28 και 314 του Π.Κ., σαφώς συνάγεται, ότι προς θεμελίωσιν των υπό τούτων προβλεπομένου εγκλήματος της σωματικής βλάβης εξ αμελείας εν τη περιπτώσει της άνευ συνειδήσεως αμελείας απαιτείται η διαπίστωσις, αφ' ενός μεν ότι δεν κατεβλήθη υπό του δράστου η κατ' αντικειμενικήν κρίσιν απαιτούμενη προσοχή, την οποίαν πας μετρίως συνετός και ευσυνειδήτος άνθρωπος οφείλει υπό τας αυτάς πραγματικάς περιστάσεις να καταβάλη επί τη βάσει των νομικών κανόνων, της κρατούσης εν ταις συναλλαγαίς συνθηείας, της κοινής, κατά την συνήθη πορείαν των πραγμάτων πείρας και λογικής, αφ' ετέρου δε ότι ηδύνάτο ούτος, ως εκ των προσωπικών περιστάσεων και ικανοτήτων του, ιδία δε ως εκ της υπηρεσίας ή του επαγγέλματός του, να προΐδη και να απούγη το όπερ δεν προείδε παραχθέν αξιόποινον αποτέλεσμα. Προς τούτοις απαιτείται η διαπίστωσις και του αντικειμενικού αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της πράξεως ή παραλείψεως του δράστου και του επελθόντος αποτελέσματος(1). Εξ άλλου, κατ' άρθρον 315 § 1β του Π.Κ., η εξ αμελείας σωματική βλάβη διώκεται αυτεπαγγέλτως, αν ο υπαίτιος συνεπεία της υπηρεσίας του ή του επαγγέλματός του ήτο υπόχρεως εις ιδιαιτέραν επιμέλειαν ή προσοχήν. Εν προκειμένω, ως προκύπτει εκ του αιτιολογικού της προσβαλλομένης αποφάσεως συνδυαζομένου προς το διατακτικόν αυτής, το εκδόν ταύτην Τριμελές Εφετείον Λαρίσης εδέχθη εις αποδείχθέντα, εκ των εν αυτή αναφερομένων αποδείξεων, κατά την περί πραγμάτων ανέλεγκτον κρίσιν του, τα κάτωθι: Ο παθών απησχολείτο εις την εργασίαν λουστραρίσματος καρεκλών εις το εργοστάσιον επιπλοποιίας του κατηγορουμένου. Όταν απουσίαζεν ο κατηγορούμενος, αφήνεν αντικαταστάτην του εις το εργοστάσιόν του τον ανεψιόν του Ν.Μ. Την 6.11.1979 ο κατηγορούμενος μετέβη εις Αθήνας, αφήσας αντικαταστάτην του τον ανωτέρω ανεψιόν του. Την ημέραν ταύτην, ο παθών άφησε την εργασίαν λουστραρίσματος καρεκλών εις την οποίαν απησχολείτο και μετέβη εις άλλον χώρον, πλησίον μηχανήματος κοπής ξύλων, διά να παραλάβη τοιαύτα. Τούτο έπρεπε να μη πράξη ούτος, διότι δεν ανήκεν εις τον κύκλον της εργασίας του, ούτε ώφειλε να υπακούση εις σχετικήν εντολήν του Ι.Μ., διότι ούτος δεν διηύθυνε το εργοστάσιον, αλλά το διηύθυνε την ημέραν εκείνην ο Ν.Μ., εις τον οποίον και μόνον ώφειλε να υπακούη ο παθών. Ενώ δε έσκυπεν ούτος διά να παραλάβη εκ του δαπέδου τεμάχιον ξύλου, εξ απροσεξίας έθεσε το χέρι του εις το μηχανήμα και εις το σημείον εκ του οποίου πίπτουν τα τεμαχίζόμενα ξύλα, το οποίον τεχνικώς δέον να είναι ακάλυπτον, με συνέπειαν τον βαρύν τραυματισμόν του. Υπό τα ως άνω δεδομένα, δεν είναι ο κατηγορούμενος υπαίτιος του τραυματισμού του παθόντος, διότι απουσίαζεν εις Αθήνας, αφήσας κατάλληλον πρόσωπον προς αντικατάστασίν του. Περαιτέρω, αν ο παθών δεν μετέβαινεν εκ του χώρου λουστραρίσματος των καρεκλών, εις τον χώρον του μηχανήματος, το ατύχημα θ' απεφεύγετο. Τέλος, καίτοι μετέβη ο παθών εις τον χώρον του μηχανήματος, αν κατέβαλεν ελαχίστην προσοχήν, την οποίαν ηδύνάτο και ώφειλε να καταβάλη ομοίως θ' απεφεύγετο το ατύχημα. Ταύτα δεχθέν το δικάσαν Εφετείον και κηρύξαν αθών τον κατηγορούμενον κατά πλειοψηφίαν της αποδιδομένης αυτώ κατηγορίας, επί σωματική βλάβη εξ αμελείας, ανεπαρκείς διέλαβεν εν τη προσβαλλομένη αποφάσει του αιτιολογίας, καθ' όσον ενώ δέχεται ότι ο κατηγορούμενος ιδιοκτήτης ων εργοστασίου επιπλοποιίας και απουσιάζων εις Αθήνας δεν ευθύνεται διά τον τραυματισμόν του παθόντος ανηλικού, όστις εξ απροσεξίας του έθεσε την αριστεράν χείραν του εις το αυτόθι ηλεκτροκίνητον μηχανήμα κοπής ξύλων και υπέστη βαρείαν κάκωσιν του μετακαρπίου αυτής, ουδόλως αιτιολογεί την κρίσιν του ότι το μηχανήμα τούτο "τεχνικώς δέον να είναι ακάλυπτον", δοθέντος ότι η αποδιδομένη αυτώ διά του κατηγορητηρίου αμέλεια διά την σωματικήν βλάβην του παθόντος έγκειται εις το ότι ως υπεύθυνος του άνω εργοστασίου του δεν είχε λάβει "τα απαραίτητα προστατευτικά μέτρα και δη δεν ετοποθέτησεν ειδικόν κάλυμμα εις το εν λόγω μηχανήμα...", υποχρέωσιν, ην άλλωστε, είχαν ούτος βάσει και των διατάξεων του άρθρου 62 του Π.Δ. της 14/22.3.1934, εν συνδυασμώ προς τας τοιαύτας του άρθρου 3 του ΓΛΔ/1911, ως τούτο εν τέλει ετροποποιήθη διά του άρθρου 1 στοιχ. Β' του ν. 2943/1922. Το εν τω σκεπτικώ της αποφάσεως εκτιθέμενον, ότι ο κατηγορούμενος απουσίαζεν κατά την ημέραν του τραυματισμού του παθόντος εις Αθήνας και ως

κατάλληλον αντικαταστάτην του αφήκεν τον ανεψιόν του Ν.Μ., όστις διηύθυνε το εργοστάσιον, είναι άνευ σημασίας και δεν αίρει την ευθύνην του κατηγορουμένου ως υπευθύνου του εργοστασίου του, εφ' όσον δεν εκτίθεται εν αυτή (αποφάσει) ότι είχαν ούτος προ της αναχωρήσεώς του λάβει τα ως άνω αναγκαία προστατευτικά μέτρα, ήτοι της καλύψεως του ρηθέντος ηλεκτροκινήτου μηχανήματος δι' ειδικού καλύμματος. Μετά ταύτα, δι' έλλειψιν της κατά τας διατάξεις των άρθρων 93 § 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠοινΔ απαιτουμένης ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας, δέον ν' αναιρεθή η προσβαλλομένη απόφασις κατ' άρθρον 510 § 1 στοιχ. Δ' του ιδίου Κώδικος και τον βάσιμον περί τούτου πρώτον λόγον του αναιρετηρίου. Αναιρουμένης δ' ούτω της αποφάσεως, δέον να παραπεμφθή η υπόθεσις προς νέαν συζήτησιν εις το δικάσαν Εφετείον κατ' άρθρον 519 του ΚΠοινΔ, εφικτής ούσης της συνθέσεως αυτού εξ άλλων δικαστών, εκτός των πρότερον δικασάντων.

(1) Βλ. και Α.Π. 710/1982.